

— Cartea I a seriei „Focul care ne leagă” —

A detailed illustration of a woman with long black hair and striking green eyes. She is wearing a red, strapless dress and is heavily adorned with ornate, golden dragon-themed jewelry, including armlets, bracelets, and necklaces. A large, golden dragon is coiled around her right shoulder and arm. She holds a dark, ornate dagger in her right hand. The background is a dramatic, dark scene with a large, flowing red fabric or flame-like element on the right side, and falling red petals or embers throughout. The overall mood is mysterious and powerful.

PASAREA DE FOC

Se spune că nimeni nu poate înfrânge dragonii . . .

JULIETTE CROSS

TRADUCERE DE MONICA ȘERBAN

LEDA EDGE

Patru ani mai târziu – la granița de est a Gaulului

IULIAN

AȘA CUM STĂTEAM PE CULMEA DEALULUI, MĂ UITAM ÎN JOS, spre câmpul însângerat, unde, după bătălie, din trupurile arse încă ieșea fum. Nu mai rămăsese aproape nimic din hoarda celtă, deloc surprinzător când te pui cu o legiune romană. Totuși, acest clan de celți se împotrivise cu succes de câteva ori înainte de a fi înfrânt. Mă bucuram că regele lor murise în timpul confruntărilor, așa că nu mai eram silit să-l duc înapoi ca să-i fac pe plac unchiului. Se dădea în vânt după execuțiile publice sângeroase. Ideea îmi întorcea stomacul pe dos.

Cosașii-morții se învârteau deasupra – umbre uriașe înaripate pe cerul nopții luminat doar de razele lunii, flăcările lor încă arzând zona, pentru ca restul celților rămași în viață să nu aibă nicio șansă de scăpare. Coloanele de fum se vâlătuceau spre cer, pentru ca mai apoi să se risipească în vânt. Cosașii-morții rămâneau vigilenți și continuau să stea de pază până când le trimiteam un mesager care să le spună că se pot întoarce la bază.

Auzeam urletele din tabăra celților situată în pădure, acolo unde oamenii mei strângeau supraviețuitorii pentru piața de sclavi.

Tribunul meu cel mai de încredere, Traian, a urcat dealul în pas susținut, încă pe jumătate dezgolit, purtând doar o centură peste piept care să-i țină gladiumul, așa cum o cerea tradiția luptelor în cazul ofițerilor de obârșie nobilă.

De trei ori mai mare decât în forma sa umană, pielea cu solzi bleumarin a lui Traian părea neagră la adăpostul nopții. Avea brațele musculoase, iar degetele i se terminau cu gheare negre și lungi. Aripa de culoarea cerului la mieznoapte îi ieșeau din spate. Ochii lui de un albastru-deschis, reptilian, mi-au întâlnit privirea. Nasul îi ieșea prea mult în afară ca să fie om, iar gura îi era plină de dinți ascuțiți. Coada groasă i se agita în toate direcțiile.

— Totul e în regulă, legat.

Îi înțelegeam vorbele mai bine decât în cazul altora ca el, pe jumătate dezgoliți. Unii nici măcar nu erau în stare să vorbească, pentru că dragonul îi domina complet. Dragonii puternici puteau vorbi clar în această stare, chiar dacă glasul le suna mai aspru, gutural.

Traian s-a așezat lângă mine, cu privirea în jos.

În calitate de comandant al invaziei, îmi menținusem forma umană, complet îmbrăcat, după cum o impuneau regulile

poziției mele. Generalii nu mai trebuiau să se dezgolească pe jumătate și să se avânte pe câmpul de luptă. Ne câștigaserăm dreptul de a ne păstra mâinile și uniformele curate. Era un semn al puterii când dădeai ordine în bătălie, fără să-ți eliberezi dragonul.

Însă fiecare soldat știa că mă pot schimba cât ai zice pește și că le pot smulge capul dacă săreau calul. Bestiile din noi ne ofereau dominare pe orice câmp de luptă, dar, odată eliberate, puteau deveni niște prădători, monștri cu voință proprie. Dacă ofițerii nu aveau convingerea că generalul lor era bestia cea mai puternică dintre ei, atunci dragonii lor nu s-ar fi supus în veci poruncii lui.

Îmi câștigasem dreptul de a sta pe acest deal și de a comanda de departe – indiferent de statutul unchiului meu. Toți soldații din legiunea mea știau asta.

— Nicio bandă de celți dincolo de linia întâi? am întrebat.

— Niciuna.

Celții erau malefici și vicleni. Păstrau adesea ca ultimă soluție o ceată de războinici care să-i ia pe nepregătite pe romani, cu arcași și purtători de sulită ce-și ungeau vârfurile armelor cu otravă. Mai ales celții din această regiune, care îl învinseseră pe predecesorul meu, legat Bastius, de trei ori. Se zvonea că se folosiseră de nu știu ce vrăjitoare care reușise să îi ajute cumva, dar misterul nu fusese dezlegat nici până în prezent.

Unchiul meu, împăratul, îl invitase într-un târziu pe legat Bastius să ia cina la palatul lui din Roma, după a treia înfrângere. Crescuseră împreună. Bastius era nervos peste măsură. Simțurile mele ascuțite de dragon i-au detectat sudoarea urât mirositoare și bătăile rapide ale inimii când s-a așezat pe un scaun cu pernă, în fața mea, ca să mâncăm.

Lui Bastius i se comunicase că împăratul urma să discute cu el strategia pentru următoarea sa invazie. Unchiul meu îi oferise un ospăț de pomină, îl lăsase să i-o tragă unei sclave chiar în timpul mesei și râsese împreună cu el, amintindu-și de vechile lor cuceriri din Germania. Tocmai când Bastius ne încânta cu povestea unuia dintre omorurile lui nemaipomenit de sângeroase, unchiul meu îl pironise de un zid cu propriul gladium. Mai întâi i-l înfipsese în gât, apoi îi scosese mațele și, la final, îi tăiase capul.

După ce terminase, unchiul Igniculus trecuse peste leșul decapitat al lui Bastius, care sângera pe podeaua de marmură, și străbătuse încăperea plină de oaspeți și cuprinsă de o liniște mortală. Se oprise în fața mea pe jumătate dezgolit, stropit de sângele fostului său prieten.

— Felicitări, nepoate!

Își apăsase palma însângărată de pieptul meu, cu ochii galbeni de dragon sclipind.

— Sau ar trebui să spun legat Julianus *Ignis Dakkia*?

Întotdeauna îi plăcea să accentueze numele pe care le aveam în comun.

Așa îmi promisem promovarea. De aceea stau aici, astăzi, asigurându-mă că tribul celt nu scapă încă o dată.

— Vezi să nu uiți să iei capul regelui! Unchiul l-ar dori pentru Zidul Victoriei.

— Așa voi face, a încuviințat Traian.

Un strigăt de femeie răsunând dinspre tabăra îndepărtată, urmat de un gemăt și de râsete, mi-a atras atenția.

Deși nu puteam să recunosc asta în fața nimănui, cu excepția lui Traian, nu voiam ca, sub comanda mea, să aibă loc crime fără rost. Bastius fusese un general neglijent, lăsându-și soldații să devină indisciplinați cu arta sa de conducere inexistentă. Nu intenționez să le permit oamenilor mei să ucidă

femei și copii doar de distracție după ce se terminau luptele. Auzisem cum violaseră, jefuiseră și distruseseră un sat întreg din Tracia înainte de a-l arde complet.

Pentru că moștenisem o gloată sfidătoare, fusesem nevoit să disciplinez aspru mai mulți soldați. Unii aproape că muriseră din cauza pedepselor mele. Dar forța însemna putere și singura cale de a-i controla era prin forță brutală.

Țipătul unei femei a răsunat, ajungând până la noi.

— Sper că nu omoară prizonierii, nu? Vreau o captură mare pentru piață.

— Nu îi omoară, legat, a răspuns Traian. Au găsit-o pe vrăjitoarea celtă. Se distrează puțin cu ea.

I-am aruncat o privire dură. A înțeles fără s-o cer că vreau o explicație clară. Ne împrieteniserăm înainte să-i devin superior și mă cunoștea mai bine decât oricine.

— E vorba de vrăjitoarea care i-a ajutat pe celți să ne învingă de atâtea ori în trecut. Au încolțit-o. Își vor petrece puțin timp cu ea, pe rând, apoi o vor da *mangonezilor*.

— Pe jumătate dezgoliți? am insistat.

— Numai Silvanus s-a arătat așa.

M-au apucat nervii doar gândindu-mă la sălbăticia de care dăduseră deja dovadă bărbații ăștia. Așa ceva *nu* avea să se întâmple sub comanda mea.

— După ce-o să termine, nu va mai rămâne nimic de dat negustorului de sclavi. Am pornit cu pas rapid și i-am ordonat: Urmează-mă!

Dragonul mi-a zvâcnit cu putere în piept, arzând să se elibereze și să-i arate lui Silvanus și lacheilor lui ce înseamnă teroarea adevărată, genul de teroare pe care i-l ofereau ei acum vrăjitoarei. Nu-mi păsa că îi ajutasese pe celți cu puterile ei mistice. Se răzburau pe ea doar pentru că le rănise egoul.

Știam cât de brutal poate fi Silvanus fără niciun motiv întemeiat. Cu siguranță aveau s-o omoare dacă o violau pe jumătate dezgoliți. Dar, mai presus de orice, îmi sfidau ordinele. Iar *asta* nu aveam de gând să tolerez.

Ofițerii uriași, pe jumătate dezgoliți, și soldații umani – romani de obârșie comună – s-au întors cu fața spre mine când am traversat câmpul de luptă. S-au dat un pas în spate, și-au încheștat mâna dreaptă în pumn și s-au lovit cu ea peste inimă în semn de salut și de supunere, privind drept înainte când am trecut pe lângă ei. Duhoarea de carne arsă umplea aerul: așa mirosea victoria.

Traian mergea cu un pas în spatele meu, poziționat la stânga mea, așa cum se cuvenea unui secund. Hohotele de râs răgușite au devenit mai clare când am pășit dincolo de liziera pădurii. *Mangonezii* încărcau noile achiziții în plasele de transport – femei, copii și câțiva bărbați care supraviețuiseră bătăliei. Am zărit și câteva femei-soldat printre ei. Aveau să obțină cele mai bune prețuri pentru ele la piață.

Un țipăt ascuțit a răsunat dinspre copaci.

— Curvă nenorocită! a gemut Silvanus în limba lui bolborosită, specifică celor dezgoliți pe jumătate.

Și mai multe hohote de râs.

— Hai că vrăjitoarea ți-a tras-o bine data trecută! a zis unul dintre camarazii lui.

Mi s-a părut că e Zeno.

Am intrat într-un mic luminiș, unde, la stânga, ardeau trei corturi, luminând întreaga scenă. Silvanus îi domina pe toți, cu solzii lui cenușii gata să plesnească peste corpul umflat.

Probabil că soarta lui ca descendent al liniei Griseo, nemulțumirea lui că face parte din casta cea mai de jos, îi intensifica în mod exagerat cruzimea. De parcă așa putea să forțeze urcușul pe scara nobilității. Văzându-l în halul ăsta nu

facea decât să întărească ideea că își merită soarta. Locul lui era sub noi toți. Nu din cauza Casei în care se născuse, ci a propriei brutalități.

Silvanus și-a prins mădularul și l-a mângâiat, apropiindu-se încet de femeia despletită, care ținea un pumnal în mână, ghemuită și cu spatele lipit de scoarța groasă a unui copac mare.

Zeno și ceilalți doi urmăreau totul cu o încântare febrilă. Acum aveau formă umană, complet dezbrăcați, cu sculele erecte, adrenalina luptei pompându-le frenetic prin vene. Cu corpurile lor solide și formidabile tot nu puteau să rănească o femeie neajutorată atât de rău cum plănuia Silvanus s-o facă. Le-ar fi putut supraviețui celor doi, dar nu și unui dragon pe jumătate dezgolit.

Silvanus s-a dat și mai aproape.

— N-ai fost niciodată cu unul ca mine, vrăjitoareo.

Femeia s-a încordat, pregătindu-se să se apere. Crestătura de cuțit de pe coapsa lui dovedea că e o războinică. Sau mai degrabă o femeie gata să moară luptându-se decât să se supună unui monstru care intenționa să o atace.

Am simțit sângele lui Silvanus. Sau poate al femeii. Părul ei negru și răvășit îi acoperea mare parte din față. Tunica lucrată manual se murdărise și se rupsesse la gât. Încă nu mă văzuse, fiindcă își ținea capul întors spre prădătorul care se apropia de ea.

Niciunul dintre ei nu mă observase acolo unde stăteam în umbre. Abia când Traian a înaintat parțial în lumină, alături de mine, ne-a descoperit Zeno. Apoi, ceilalți doi s-au uitat și ei în direcția mea.

Eu nu mă concentram decât asupra lui Silvanus, care o hărțuia pe vrăjitoarea celtă. Indiferent de faptele ei, femeia îmi aparținea și numai eu puteam să o judec și să o pedepesc. Nu el.

— O să te umplu până când o să sângerezi, a gemut Silvanus.

— Ba nu. N-ai s-o faci.

Imediat s-a lăsat tăcerea după replica mea tăioasă. Cei care erau în afara cercului nostru au înghețat acolo unde se aflau și de unde urmăreau scena. Bun! Să privească și să ia aminte!

Silvanus a devenit rigid și mușchii au început să-i vibreze. Ceilalți trei au luat poziție de drepti, salutându-mă cu pumnii peste inimile care au bătut mai tare când am făcut trei pași mari, până în lumina focului. Silvanus s-a răsucit, expunându-și mădularul vulgar.

— Legat! a bolborosit el, dar fără să mă salute.

Avea ochii înnebuniți ai bestiei și dădea puține semne că mai e om.

Pentru o clipă lungă, tot ce am auzit a fost trosnetul corturilor în flăcări și pulsul haotic, de pășăruică, al femeii, care se lăsase pe vine în spatele lui Silvanus. În cele din urmă, am vorbit:

— Care a fost ordinul meu cu privire la prizonieri?

Silvanus mi-a susținut privirea sfidător. Părea să calculeze dacă mă poate ataca și ucide înainte să mă transform. L-am privit printre gene, provocându-l să încerce.

A gemut și a dat drumul mădularului, care i s-a bălăngănit pervers între picioare.

— Nu e o prizonieră oarecare, legat, a zis el cu supunere batjocoritoare. E nenorocita de vrăjitoare care i-a ajutat pe celți.

Am rămas așteptând și n-am zis nimic. Focul și neclintirea mea sporeau tensiunea.

— *Care* a fost ordinul meu cu privire la prizonieri? am repetat, lăsând esența dragonului să-mi pătrundă în voce.

Silvanus a pufnit, deschizându-și aripile, în încercarea de a mă domina, după care a răspuns:

— Ai poruncit ca toți prizonierii să fie dați negustorului de sclavi.

— Și? am insistat pe un ton de gheață.

— Nevătămați, a adăugat el morocănos.

— Corect!

Am ridicat vocea ca să mă audă toți.

— După cum am informat pe toată lumea înainte, v-ați distrat sub conducerea lui Bastius. Nu e vina voastră că ați fost prost îndrumați de fostul vostru general. Era slab și indisciplinat. Din cauza eșecurilor sale, capul lui putrezește pe Zidul Trădătorilor.

Craniile înfipte de-a lungul Zidului Trădătorilor erau de două ori mai multe decât cele de pe Zidul Victoriei. Orice soldat știa asta.

— Dacă aveți senzația că vă voi permite să deveniți iar degenerații mizerabili care erați sub conducerea lui Bastius, vă înșelați amarnic.

Am tăcut câteva clipe, lăsând cuvintele să-și facă efectul, apoi mi-am întors privirea din nou spre Silvanus.

— Nu suntem barbari. Nu distrugem și nici nu întinăm proprietatea împăratului Igniculus. Fiecare prizonier lovit de voi, fiecare femeie violată și rănită, aduce mai puțini bani la piața de sclavi. Prin urmare și voi veți primi ca răsplată mai puține monede pentru victoria de pe câmpul de luptă.

Silvanus și-a încordat mușchii, și-a întins aripile și s-a pregătit pentru pedeapsă. Mă gândisem o vreme să-l omor în fața lacheilor lui și a oamenilor mei, însă am hotărât că o bătaie bună cât e pe jumătate dezgolit va avea efectul scontat. Să-l car înapoi la Roma, înlănțuit într-una dintre plasele fraților săi soldați, va fi umilirea perfectă înainte de a-l judeca. Execuția publică sau biciuirea ar fi fost cele mai bune metode ca să-mi demonstrez punctul de vedere și să trimit mesajul că ordinele mele trebuie respectate cu sfințenie.

— Traian!

— Da, legat.

— Pune-i cătușe lui Silvanus!

Femeia, care rămăsese ghemuită în tot acest timp, s-a ridicat în sfârșit în picioare și s-a dat într-o parte. Și-a împins bărbia în față, îndepărtându-și o şuviță de păr de pe obraji cu mâna liberă. Apoi s-a uitat fix în ochii mei.

Ochii verzi ca jadul și limpezi precum cristalul mi-au pătruns în inimă ca o săgeată.

— Pasăre de foc! am șoptit șocat, amintindu-mi de fata cu care vorbisem într-o poieniță, sub razele lunii, cu mult timp în urmă. Cea pe care Fortuna o considerase specială. Și nu numai Fortuna. Și dragonul meu.

Brusc, bestia din mine a recunoscut-o și *a urlat* ca să iasă la lumina zilei. Durerea mi-a sfâșiat carnea și s-a rostogolit prin vene, împingând să scape de mine cu o forță sălbatică. Furia lui, provocată de ideea că ea aproape îi căzuse victimă lui Silvanus, a început să-mi fiarbă sângele.

— *Pe fiul lui Dis!* am gemut, știind că nu mă pot lupta cu el.

Cu o violență demnă de un cutremur și o rapiditate îngrozitoare, oasele mi s-au rupt și s-au realiniat, iar aripile mi-au străpuns pielea. Pântecul mă ardea. Bestia s-a ridicat din mine atât de iute, încât gândurile mi s-au împrăștiat...

Comoara mea.

Îmi fac apariția sfâșiind lumea și răcnind. Bărbatul cenușiu pe jumătate dezgolit tremură de frică. Așa și trebuie. El nu e dragon. Și nici om. Este o creatură blestemată care plănuia să-mi terfească iubita mea comoară. Trebuie să sângereze. Trebuie să moară.

Deschid fălcile și îl rup în două înainte să apuce să se miște, după care îi arunc stârvul între copaci. Sângele lui îmi umezește limba. Atât de dulce... Atât de potrivit...

Femela mea. Pielea ei e stropită cu sângele dușmanului. Plăcerea îmi zvâcnește în gât în timp ce o privesc. Ea stă nemișcată. Am o comoară neînfricăță. Care vrea să o iau de aici.

Îmi desfac aripile, o prind în gheare, o ridic la cer și o duc spre bârlogul meu. Acolo unde ți este locul.